

випробувань, виробництва, просування на світовий ринок і підтримки в експлуатації авіатехніки, а також на забезпеченні участі вітчизняних підприємств у виконанні іноземних проектів.

— збереження і укріплення потенціалу вітчизняної авіаційної галузі, забезпечення відтворення інновацій і технологій світового рівня, виведення галузі на шлях самостійного розвитку, становлення України як активного учасника світового авіаринку об'єктивно потребують здійснення значної фінансової підтримки галузі з боку держави [3, с. 229].

Отже, ставлячи проблему розвитку літакобудівної галузі, слід насамперед чітко уявити наявний потенціал, визначити продукцію, яка є перспективною і ситуацію на світовому ринку даної продукції. В Україні існує досить потужна база – як промислова, так і наукова. Однак існують перешкоди, які заважають Україні вийти на світовий рівень літакобудування та отримувати гідні доходи, значна частина яких лежить у сфері недоліків чинного господарсько-правового забезпечення літакобудівної діяльності.

Література

1. Про розвиток літакобудівної промисловості: Закон України від 12 липня 2001 р. № 2660-III // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 50. – Ст. 261.

2. Бронова Ю. Г. Літакобудівна галузь як об'єкт господарсько-правового забезпечення / Ю. Г. Бронова // Юрист України. – 2014. – № 1. – С. 67-74.

3. Погорілець Ю. Створення пріоритетів розвитку авіаремонтних підприємств в системі формування конкурентоспроможного авіаринку в Україні / Ю. Погорілець // Вісник Дніпропетровського національного університету залізничного транспорту імені академіка В. Лазаряна. – 2007. – Вип. 18. – С. 227-231.

УДК 349.6:502.174(477)(043.2)

Коркіяйнен Д. Д., студентка,
Юридичний факультет,

Академія праці, соціальних відносин та туризму, м. Київ
Науковий керівник: Корнєєв Ю. В., к.ю.н., доцент

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ПОВОДЖЕННЯ З ВІДХОДАМИ В УКРАЇНІ

Проблема сміття (відходів) та боротьби з ним є однією з найважливіших проблем людства. Глобальний характер даного лиха не оминув лани і сучасної України. Вона ввійшла в число країн

з найбільш високими обсягами утворення та накопичення відходів – 700-720 млн. тонн щорічно. Сміттєзвалища в свою чергу займають більше 160 тисяч га, і всі вони вщент заповнені. Загальна маса накопичених відходів перевищує 36 млрд. тонн.

Безліч виробничих і побутових відходів утворюється на просторах великих міст країни не тільки підприємствами, а й самими громадянами. Більшість з них відносяться до категорії небезпечних для життя і здоров'я людини. Особливу небезпеку становлять радіоактивні відходи.

Ситуацію з твердими побутовими та промисловими відходами в Україні неможливо охарактеризувати позитивно. За даними Держстату, кількість накопичених відходів перевищує 12 млрд. тонн. За неофіційними – втричі більше [2].

Лише минулого року, як повідомляє Мінрегіонбуд, утворилось близько 10 млн. тонн, які захоронюються на 6 тис. сміттєзвалищ і полігонів загальною площею понад 9 тис. га [2].

Окрім того, існують десятки тисяч стихійних сміттєзвалищ у приватному секторі площа яких досягає тисяч гектарів, точно виміряти які майже неможливо. Так, за даними Мінрегіонбуд щорічно виявляється близько 28 тис. несанкціонованих звалищ [2].

За словами екологів, більшість сміттєзвалищ часто працюють без всілякого правового регулювання, порушуючи існуючі норми та стандарти. Як результат – катастрофа у Грибовичах, найбільшому звалищі Львівської області, яке вже було переповненим та застарілим. Нагадаємо, що через зсув сміття у декілька тон під завалами опинилося кілька осіб. Вирішення ситуації теж виявилось далеко неефективним: перевозити сміття на Київщину та спалювати на заводі «Енергія», який і так працює на повну потужність. Цей приклад чітко показав, що проблеми поводження з відходами варто вирішувати до їх виникнення [2].

Відходи – це будь-які речовини, матеріали і предмети, що утворилися у процесі виробництва чи споживання, а також товари (продукція), що повністю або частково втратили свої споживчі властивості і не мають подальшого використання за місцем їх утворення чи виявлення і від яких їх власник позбувається, має намір або повинен позбутися шляхом утилізації чи видалення [1].

Закон України «Про відходи» є базовим у регулюванні правовідносин з відходами. Ним визначаються правові, організаційні та економічні засади діяльності, пов'язаної із запобіганням або зменшенням обсягів утворення відходів, їх збиранням, перевезенням, зберіганням, обробленням, утилізацією та видаленням, знешкодженням та захороненням, а також з

відверненням негативного впливу відходів на навколишнє природне середовище та здоров'я людини на території України [1].

Наразі невеликий відсоток громадян намагається рятувати свою домівку від сміттєвого чудовиська. Прикро усвідомлювати, що кожен з нас є потенційним знищувачем-вбивцею екології і більшості легше розвести руками, ані ж зробити крихітний внесок в чисте та здорове майбутнє.

На превеликий жаль життя та здоров'я людини, навколишнє середовище захищені тільки купкою гарних літер, які прописані в Конституції України та інших нормативних актах. На практиці ж, як відомо система працює не зовсім добре.

Я вважаю, що держава повинна радикально змінити свою політику стосовно еко-проблеми. В свою чергу, вона повинна ввести жорсткі санкції і зобов'язати кожного українця та гостя нашої держави хоча б викидати сміття в смітник та здійснювати його сортування, створити еко-поліцію, яка б контролювала порядок за чистотою навколишнього середовища, побудувати міні заводи по переробці сміття замість звичайних сміттєвих баків, які вирішили одразу дві проблеми: переробку сміття та працевлаштування.

Більшість держав на законодавчому рівні врегулювала процес поводження з відходами на всіх можливих стадіях різними способами наприклад: у Великій Британії «Національна індустріальна програма симбіозу», в Італії «Ініціатива Eco-Point», в Австрії «Віденська програма з попередження відходів».

Тож підбиваючи підсумки можна дійти висновку, що проблема відходів в Україні має масштабний та серйозний характер. Показники є катастрофічними та викликають глибоке занепокоєння стосовно майбутнього нашого навколишнього середовища. На правовому рівні існують нормативні акти, які регулюють дане питання, але вони є слабкими та не актуальними на сьогоднішній день і потребують негайного корегування та змін.

Насамперед реагування повинно відбуватись не тільки з боку держави, але і від самих людей. Зміна свідомості та усвідомлення серйозності проблеми допоможуть усунути загрозу екологічного колапсу. Кожен повинен починати з себе і тільки тоді ми дійдемо успіху та збережемо майбутнє наших дітей.

Література

1. Про відходи: Закон України від 5 березня 1998 р. № 1887/98-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1998. – № 36-37 – Ст. 242.

2. Сайт – тиждень. ua «Чому Україна не вчиться використовувати відходи?» автор – Віталій Горобець.